

Arrest

nr. 250 372 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster
van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. LEMMENS
Everselkiesel 38
3550 HEUSDEN-ZOLDER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 9 september 2020 in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEMMENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster en haar minderjarige dochter kwamen op 30 december 2019 toe op het Belgische grondgebied (aankomstverklaring van 6 januari 2020).

1.2. Verzoekster diende op 18 februari 2020 samen met haar minderjarige dochter een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar moeder, die de Spaanse nationaliteit heeft.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 6 augustus 2020 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Verzoekster werd hiervan op 11 augustus 2020 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster (eerste bestreden beslissing):

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2020 werd ingediend door:

Naam: A.(...) O.(...)

Voornaam: K.(...) H.(...)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar Spaanse moeder, de genaamde O.(...) L.(...) N.(...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 4Cbis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’ Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Spaanse moeder. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging. Om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste is geweest van de referentiepersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer: Arbeidscontract en loónfiches van Intertrade BVBA voor de periode augustus 2019 - april 2020 op naam van de referentiepersoon. Attest OCMW Hasselt (ongedateerd) waaruit blijkt dat betrokkene tot op heden geen financiële steun ontving. Er wordt geen attest van de referentiepersoon voorgelegd. “Certificaat met betrekking tot de inkomsten” dd. 20.04.2020 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest geen onroerende goederen bezit in Armenia, noch in een ander deel van Colombia. Het attest werd opgesteld nadat betrokkene Colombia had verlaten. Het is immers niet onlogisch dat zij geen eigendommen meer zou hebben in het land van herkomst, wanneer zij zinnens is zich elders te gaan vestigen. De relevantie van het attest kan in elk geval niet worden opgemerkt. Verder werd er niets voorgelegd met betrekking tot inkomsten die betrokkene eventueel wist te verwerven in het land van herkomst. Lijst geldstortingen RIA voor de periode van januari 2017 tot december 2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in deze periode geld heeft opgestuurd aan betrokkene. Het onvermogen van betrokkene in het land van herkomst werd niet afdoende aangetoond. Gelet betrokkene haar onvermogen niet afdoende heeft aangetoond, is eveneens niet aangetoond dat zij daadwerkelijk van de voorgelegde stortingen afhankelijk was om in haar

basisbehoeften te voorzien. Wat het ten laste zijn in België betreft: uit gegevens in het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sinds 15.06.2020 tot op heden zelf ononderbroken is tewerkgesteld. Dit betekent per definitie dat betrokkene ook in België geenszins ten laste is van haar moeder gezien zij in staat is om een inkomen te verwerven en wel degelijk over een inkomen beschikt. Gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 30.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSBEWIJS.

(...)"

Ten aanzien van verzoeksters minderjarige dochter (tweede bestreden beslissing):

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.02.2020 werd ingediend door

Naam: G.(...) A.(...)

Geboortedatum: (...)

RR: (...)

Voornaam: I.(...)

Geboorteplaats: Q.(...) A.(...)

Nationaliteit: Colombia

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging met haar grootmoeder O.(...) L.(...) N.(...) (RR: (...)) van Spaanse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste lijn (...)' Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, A.(...) O.(...) K.(...) H.(...) (RR: (...)), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de Spaanse grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden. Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou

hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootmoeder, dient te worden opgemerkt dat de vader (G.(...) B.(...) M.(...) A.(...)) het kind enkel de toestemming geeft om zich bij de moeder in België te vestigen. Er staat allerm minst dat de vader zijn toestemming geeft om het minderjarige kind bij de Spaanse grootmoeder achter te laten. Bijgevolg voldoet deze toestemming daarvoor sowieso niet. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. DIT DOCUMENT IS GEENSZINS EEN IDENTITEITSEBEWIJS NOCH EEN NATIONALITEITSEBEWIJS.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesesamenvatting, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesesamenvatting voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 57/6/1 en 62 van de vreemdelingenwet en van 'de beginselen van behoorlijk bestuur'. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

*"De motiveringsverplichting wordt op verschillende wijzen geschonden door de bestreden beslissing, in die mate dat zij zelfs blijkt geeft van onbehoorlijk bestuur. * Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering van de tegenpartij. Verzoekster heeft een groot aantal documenten bijgebracht om te bewijzen dat zij wel degelijk ten laste was van haar moeder toen ze in Colombia woonde. Het bewijs leveren van een negatief feit is steeds moeilijk. Verzoekster dient inderdaad te bewijzen dat zij in haar thuisland Colombia geen of nauwelijks inkomsten had, alleszins zo gering dat zij systematische steun nodig had van haar moeder. In Colombia kan men geen attest bekomen van het OCMW, RVA, mutualiteit en dergelijke dat met verklaring dat men geen inkomen heeft. Verzoekster heeft wel zo veel mogelijk andere documenten weten te verzamelen die aantonen dat zij zowel in Colombia als in België ten laste was en is van haar moeder. 1. Zo werd er een arbeidscontract en loonfiches van de moeder mevrouw O.(...) bijgebracht voor de periode augustus 2019 tot april 2020. Dit toont aan dat de moeder hier in België over een eigen inkomen beschikt en daardoor bijgevolg in staat is om haar dochter – verzoekster - aanzienlijke financiële hulp te verstrekken. 2. Ook werd een attest van het OCMW Hasselt bijgebracht met de melding dat verzoekster hier geen financiële steun geniet. Dit bewijst dat de moeder mevrouw O.(...) wel degelijk zorgt voor verzoekster én haar dochter. 3. Verder heeft verzoekster aan de tegenpartij een certificaat bezorgd waaruit blijkt dat verzoekster over geen onroerende eigendommen beschikt in Colombia. 4. En ten slotte heeft verzoekster de tegenpartij een lange lijst bezorgd van geldstortingen van januari 2017 tot december 2019 (een periode van DRIE jaar) van de moeder van verzoekster aan verzoekster. Hieruit blijkt dat de moeder op een systematische manier steun gaf aan haar dochter en haar dochter bijgevolg ook afhankelijk was van die steun. Dit zijn vier belangrijke elementen die verzoekster aandraagt om een moeilijk bewijs te leveren. Ondanks al deze documenten volstaat de tegenpartij er evenwel mee te melden dat het "onvermogen van betrokkene in het land van herkomst niet afdoende (werd) aangetoond." Het blijft bij dit ene zinnetje. De tegenpartij verduidelijkt niet waarom met al deze documenten het onvermogen van verzoekster niet afdoende werd aangetoond. Dit is niet enkel een gebrek in de materiële motiveringsplicht, maar ook in de formele motiveringsplicht. De tegenpartij geeft inderdaad geen enkele motivering waarom zij van mening is dat het onvermogen van verzoekster ondanks al deze gegevens en documenten onvoldoende werd aangetoond. Ook in de nota van de verwerende partij van 29 oktober 2020 wordt hier al te gemakkelijk aan voorbijgegaan, stellende dat het bewijs vrij is en de bewijslast rust op de aanvrager. En dat "(d)eze vrije feitenvinding en –appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden*

*tot vestiging levert." Dat kan wel allemaal zijn, maar desondanks heeft de overheid een motiveringsplicht en het loutere zinnetje dat het "onvermogen van betrokkene in het land van herkomst niet afdoende (werd) aangetoond" houdt geen motivering in over waarom de overheid van mening is dat al de documenten die verzoekster bijgebracht heeft geen voldoende bewijs is van haar onvermogen. * De tegenpartij haalt aan dat verzoekster sinds 15 juni 2020 ononderbroken is tewerkgesteld. Volgens de tegenpartij is dat per definitie een bewijs dat verzoekster niet ten laste is van haar moeder. De bestreden beslissing werd genomen op 6 augustus 2020. Op dat moment was verzoekster dus een dikke anderhalve maand "ononderbroken" tewerkgesteld. De tegenpartij gaat hierbij gemakshalve voorbij aan het feit dat het half jaar voor het begin van deze tewerkstelling verzoekster geen enkel inkomen had en volledig ten laste was van haar moeder. Een periode van anderhalve maand is bovendien niet lang genoeg om te spreken van een stabiele tewerkstelling. In de nota van de verwerende partij van 29 oktober 2020 wordt beweerd dat verzoekster ononderbroken tewerkgesteld is sedert 15.06.2020. Dit klopt niet. Na de bestreden beslissing had verzoekster niet meer het recht hier enige arbeid uit te oefenen. Het is dus bij die anderhalve maand arbeid gebleven. Verzoekster was trouwens niet voltijds tewerkgesteld en haar inkomen was niet voldoende om zichzelf en haar dochter te onderhouden. Zelfs tijdens haar tewerkstelling was zij dus wel degelijk ten laste van haar moeder. * Verzoekster is sedert 30 december 2019 gedomicilieerd op hetzelfde adres als de referentiepersoon – haar moeder. De tegenpartij stelt in haar beslissing dat louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van die referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. Dat klopt inderdaad, maar de tegenpartij laat onterecht uitschijnen dat verzoekster enkel die samenwoning aanhaalt om te bewijzen dat ze ten laste is van haar moeder. Verzoekster heeft zich nooit beroepen op "louter het gegeven" dat zij op hetzelfde adres woont om te bewijzen dat ze ten laste is van haar moeder. Verzoekster heeft tevens aangehaald en bewezen dat zij vanaf haar aankomst in België tot midden juni 2020 geen inkomsten had en geen financiële steun ontving, dat haar moeder wel inkomsten had. Dat, samen met het gegeven dat zij sedert haar aankomst in België samenwoont met haar moeder, is wel een bewijs dat zij (samen met haar dochter) ten laste is van haar moeder. De tegenpartij ruikt dus bepaalde gegevens uit hun verband enkel en alleen om haar gelijk te halen, hetgeen een gebrek is in de motivering en bovendien in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel waarbij het de plicht is van de overheid om een besluit zorgvuldig voor te bereiden en te nemen – hetgeen ook inhoudt dat de burger correct behandeld dient te worden – en het fair-play beginsel waarbij de overheid zich onpartijdig dient op te stellen en daarbij de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. * In het algemeen kan op basis van de beslissing gesteld worden dat verzoekster geen eerlijke kans heeft gekregen. Zij vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar dossier te bestuderen en haar op te roepen teneinde haar de kans te geven haar verhaal toe te lichten."*

3.2. Het enig middel van de synthesesamenvatting is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 57/6/1, §1, van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze dit wetsartikel, dat betrekking heeft op de versnelde procedure bij de commissaris-generaal, door de bestreden beslissingen zou worden geschonden. Het enig middel is evenmin ontvankelijk waar verzoekster de schending aanvoert van 'de beginselen van behoorlijk bestuur' aangezien zij nalaat te preciseren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de

materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Verzoekster spitst haar kritiek toe op de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling schrijft voor dat de *“bloedverwanten in neergaande lijn (...)”* die ouder zijn dan 21 jaar ‘ten laste’ dienen te zijn van de Unieburger-referentiepersoon.

De Raad merkt op dat voor de interpretatie van het begrip ‘ten laste’, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*). In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat er *“reeds een afhankelijkheidsrelatie (dient) te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging”*.

3.6. Verzoekster stelt in haar middel dat zij wel degelijk ten laste was van haar moeder en dat zij hiertoe de vereiste documenten had neergelegd.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster een (thans) 29-jarige vrouw is met een dochter van 9 jaar oud, waardoor zij inderdaad het bewijs dient te leveren dat zij afhankelijk was van de steun van de in België verblijvende Unieburger om in Colombia in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. Verzoekster legde blijkens het administratief dossier onder andere haar geboorteakte, de geboorteakte van haar dochter en de toestemming van diens vader neer, naast bewijzen van een ziekteverzekering. Als bewijzen van het ‘ten laste’ zijn, legde verzoekster loonbrieven neer van de referentiepersoon (januari-april 2020), een Colombiaans ‘certificaat met betrekking tot de inkomsten’ van 20 april 2020, een ongedateerd attest van niet-steunverlening van het OCMW van Hasselt en bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan verzoekster tussen januari 2017 en december 2019.

3.8. In haar middel overloopt verzoekster deze stukken en beweert zij dat in de beslissing niet zou worden verduidelijkt waarom het onvermogen van verzoekster onvoldoende werd aangetoond. In de beslissing wordt echter naar aanleiding van het neergelegde ‘certificaat met betrekking tot de inkomsten’ opgemerkt dat dit *“werd opgesteld nadat betrokkene Colombia had verlaten”* waardoor het *“niet onlogisch (is) dat zij geen eigendommen meer zou hebben in het land van herkomst, wanneer zij zinnens is zich elders te gaan vestigen”* en waardoor de gemachtigde van de minister de relevantie van het attest in vraag stelt. De afhankelijkheid van de referentiepersoon dient immers in de eerste plaats te worden aangetoond toen verzoekster nog in haar land van herkomst verbleef.

Uit de neergelegde stukken blijkt voorts, zoals de gemachtigde van de minister terecht aanstipt, dat *“niets (werd) voorgelegd met betrekking tot de inkomsten die betrokkene eventueel wist te verwerven in het land van herkomst”*.

In weerwil van verzoeksters beweringen is de motivering zeker niet beperkt tot het ene zinnetje dat *“(h)et onvermogen van betrokkene in het land van herkomst (...) niet afdoende (werd) aangetoond”*, maar wordt wel degelijk uitgelegd waarom de neergelegde stukken geen afdoende bewijs vormen van verzoeksters onvermogen in haar land van herkomst. De gemachtigde van de minister ging dan ook geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn vaststelling dat *“betrokkene haar onvermogen niet afdoende heeft aangetoond”* te overwegen dat *“eveneens niet (is) aangetoond dat zij daadwerkelijk van de voorgelegde stortingen afhankelijk was om in haar basisbehoeften te voorzien”*.

Daarenboven bevat het administratief dossier een uittreksel uit de *Dolsis*-applicatie van 6 augustus 2020 waaruit blijkt dat verzoekster sedert 15 juni 2020 als werknemer werd ingeschreven. Zoals de verwerende partij uiteenzet in haar nota met opmerkingen, vormt de tewerkstelling van verzoekster een tegenindicatie betreffende de afhankelijkheid van de referentiepersoon omdat verzoekster kennelijk bij machte is eigen inkomsten uit tewerkstelling te verwerven. Het gegeven dat verzoekster sedert het nemen van de

bestreden beslissing(en) niet langer recht heeft op tewerkstelling, zoals zij in haar middel stelt, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.9. Met betrekking tot het gegeven dat verzoekster sedert 30 december 2019 op hetzelfde adres verblijft dan de referentiepersoon, stelt verzoekster in haar middel dat zij zich niet louter op deze samenwoning heeft gebaseerd om te bewijzen dat zij ten laste was van haar moeder. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de minister verzoekster helemaal niet verwijt dat zij zich louter op deze samenwoning zou baseren. In de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Het gegeven dat betrokkene sedert 30.12.2019 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.”*

3.10. De gemachtigde van de minister kon rechtsgeldig concluderen dat *“uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag een reële afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”* waardoor verzoekster *“dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*.

3.11. In de tweede bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de minister vast dat de dochter van verzoekster een verblijfsrecht vraagt in functie van haar grootmoeder, maar dat haar aanvraag gezamenlijk werd gedaan met deze van verzoekster zelf, waaruit wordt afgeleid *“dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de Spaanse grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden”*, waardoor het recht op verblijf van de dochter eveneens wordt geweigerd. Ten overvloede overweegt de gemachtigde van de minister nog als volgt: *“Voor zover betrokkene wel degelijk de bedoeling zou hebben, onafhankelijk van haar eigen verblijfssituatie, het kind achter te laten bij de grootmoeder, dient te worden opgemerkt dat de vader (G.(...) B.(...) M.(...) A.(...)) het kind enkel de toestemming geeft om zich bij de moeder in België te vestigen. Er staat allerminst dat de vader zijn toestemming geeft om het minderjarige kind bij de Spaanse grootmoeder achter te laten. Bijgevolg voldoet deze toestemming daarvoor sowieso niet.”*. Aangezien verzoekster in haar synthesememorie nergens concreet ingaat op de motieven van de tweede bestreden beslissing, kan het middel onmogelijk aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan.

3.12. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister zou zijn uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, deze onjuist zou hebben beoordeeld en/of op onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Het enig middel uit de synthesememorie is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN